

По чужди кѣщи, бѣхти се весденѣ,
И прѣзнощѣ я надѣ хурката заваря.
Но въ ваклитѣ очи на своята рожба
Когато се тя вгледа и познай
Въ тѣхъ Ива — до сѣрдце си го пристисне,
И пакѣ онази хубава усмивка
На устнитѣ ѝ цѣфва, отъ живота
Ненадломена — съ несломено сѣрдце.

